

## שבת דף קב

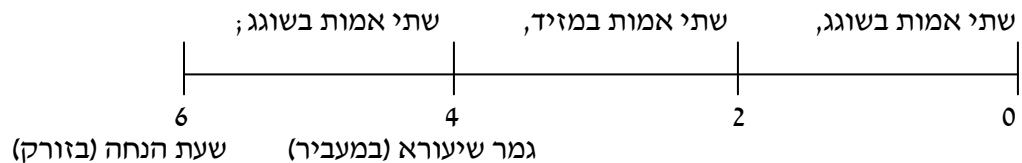
משנה.

<b>פטור</b>	<b>הזורק ונזכר מאחר שיצתה מידו, קלטה אחר, קלטה כלב, או שנשרפה</b>
<b>פטור</b>	<b>זרק לעשות חבורה, בין באדם ובין בבהמה, ונזכר עד שלא נעשית חבורה</b>
<b>זה הכלל: כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה. תחלתן וסופן זרון, תחילתן וסופן שגגה - פטורין, עד שתהא תחילתן וסופן שגגה.</b>	

**קושי:** הא נחה - חייב, והלא נזכר, ותנן: **כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה!**

### **תירוצים:**

	<b>קושי בפירוש</b>	<b>סיפא - כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה</b>	<b>רישא - הזורק ונזכר מאחר שיצתה מידו, קלטה אחר, קלטה כלב, או שנשרפה</b>	
	<b>קושי:</b> לכתא ומתנא אוגדו בידו הוא – ואם כן, פטור מהוצאה <b>תירוץ:</b> כגון שנתכוין לעשות חבורה <b>דחיה:</b> כבר כתוב את זה במשנה ואם כן, משפט זה לא מוסיף כלום	ללכתא ומתנא – חתיכת עץ הקשורה לחבל – ולכן הוא יכול להשפיע עדיין על הנחתו של החפץ	מקרה רגיל של זורק – רק פטור אם קלטה אחר וכו'. אבל אם נח מאותו זריקה הוא חייב	רב כהנא
	והא זה הכלל דקתני - אזריקה קתני (קשיים אלו לא נמצאים בגמרא)	במעביר	בזורק	רבא 1
	1. מסביר שבמשפט הראשון יש שני מקרים כשנראה כמקרה אחד) 2. לדבריו יוצא שאפילו אם הוא לא יכול להשפיע על המשך קיום המלאכה – כי כבר זרק ולא בידיו לשנות – אם היתה לו ידיעה, הוא כבר לא שוגג		הזורק ונזכר מאחר שיצתה מידו (הנחה היתה בידיעה) <b>או לא</b> נזכר, וקלטה אחר או קלטה כלב או שנשרפה (לא היתה הנחה מכוחו של הזורק) - פטור	רבא 2
	(קשיים אלו לא נמצאים בגמרא) 1. מקרה של החבורה בא באמצע – ולפי רב אשי זה רצף אחד 2. המקרה לא מציאותי – שבין הזמן שזרק לבין הזמן שנה, הוא זוכר ואז שוכח שוב! 3. חייבים להגיד שאין ידיעה לחצי שיעור (ועל זה יש מחלוקת)	לא חזר ושכח - פטור, שכל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה	<b>הזורק ונזכר, מאחר שיצתה מידו קלטה אחר, או קלטה כלב, או שנשרפה - פטור</b> הא נחה – חייב במה דברים אמורים - שחזר ושכח	רב אשי (חסורי מחסרא, והכי קתני)



	<b>מה הדין ולמה?</b>	
באיזה מקרה מדובר? ובמאי? אי בזורק - שוגג הוא, אלא <b>במעביר</b>	פטור אפילו לרבן גמליאל דאמר (בכותב) אין ידיעה לחצי שיעור התם הוא, דכי קא גמר שיעורא - בשוגג קא גמר, אבל הכא דבמזיד - לא.	רבה
ובמאי? אי במעביר - הרי בידו, ואלא <b>בזורק</b> .	חייב. ואפילו לרבנן דאמרי (בכותב) יש ידיעה לחצי שיעור, התם הוא - דבידו, אבל הכא דאין בידו - לא	רבא

אימרה של רבא שסותרת משנתינו: זרק ונחה בפי הכלב או בפי הכבשן - חייב. והאנן תנן: **קלטה אחר, או קלטה הכלב, או שנשרפה פטור!**

הכא - דקא מכוין.

התם דלא מכוין,

חיזוק להתירוץ ממשנה: אמר רב ביבי בר אביי: אף אנן נמי תנינא: **יש אוכל אכילה אחת וחייב עליה ארבע חטאות ואשם אחד, הטמא שאכל חלב, והוא נותר מן המוקדשין, ביום הכפורים. רבי מאיר אומר: אף אם היתה שבת והוציאו [בפיו] - חייב. אמרו לו: אינו מן השם. ואמאי? הא אין דרך הוצאה בכך! אלא: כיון דקא מיכוין - מחשבתו משויא ליה מקום, הכא נמי: כיון דקא מיכוין - מחשבתו משויא ליה מקום.**

### פרק י"ב

משנה. הבונה כמה יבנה ויהא חייב? - הבונה כל שהוא. והמסתת, והמכה בפטיש ובמעצד, הקודה כל שהוא - חייב. זה הכלל: כל העושה מלאכה, ומלאכתו מתקיימת בשבת - חייב. (וכן) רבן שמעון בן גמליאל אומר: אף המכה בקורנס על הסדן בשעת מלאכה - חייב, מפני שהוא כמתקן מלאכה.

שאלה: כל שהוא למאי חזיא?

תשובה 1: אמר רבי ירמיה: שכן עני חופר גומא להצניע בה פרוטותיו. דכוותה גבי משכן - שכן תופרי יריעות חופרין גומא להצניע בה מחטיהן.

דחייב: אביי אמר: כיון דמשתכי - לא עבדי הכי.

תשובה 2: שכן עני עושה פיטפוטי כירה קטנה לשפות עליה קדירה קטנה. דכוותה גבי משכן - מבשלי סמנין לצבוע יריעות שחסרה מלאכתן, עושין פיטפוטי כירה קטנה לשפות עליה יורה קטנה.

דחייב: רב אחא בר יעקב אמר: אין עניות במקום עשירות. אלא: שכן בעל הבית שיש לו נקב בבירתו וסותמו, דכוותה גבי משכן - שכן קרש שנפלה בו דרנא - מטיף לתוכה אבר וסותמו.

דברי שמואל	תחילת הברייתא הסותרת	סוף הברייתא הסותרת
המצדד את האבן - חייב (מניח בקרקע בלי לשים טיט)	<b>אחד נותן את האבן ואחד נותן את הטיט - הנותן את הטיט חייב</b>	<b>רבי יוסי אומר: ואפילו העלה והניח על גבי דימוס (שורה) של אבנים - חייב (בלי לצדד את האבן)</b>
שורה תחתונה	שורה בינונית	שורה עליונה

מסתת	רב	שמאול	החידוש במקרה
העושה נקב בלול של תרנגולים	בונה	מכה בפטיש	דדרך בנין בכך
עייל שופתא בקופינא דמרא	בונה	מכה בפטיש	אין דרך בנין בכך אבל דומה לבניין דעבדיה לאוירא
	בונה	מכה בפטיש	אין דרך בנין בכך

בעא מיניה רב נתן בר אושעיא מרבי יוחנן: מסתת משום מאי מיחייב? אחוי ליה בידיה משום מכה בפטיש.

קושי: והאנן תנן: **המסתת והמכה בפטיש!**  
תירוץ: אימא: המסתת המכה בפטיש.

עוד קושי: תא שמע: **הקודה כל שהוא - חייב.** בשלמא לרב - מיחזי כמאן דחר חורתא לבניינא, אלא לשמואל לאו גמר מלאכה הוא!

תירוץ: הכא במאי עסקינן - דבזעיה ברמצא דפרזלא, ושבקיה בגוויה, דהיינו גמר מלאכה.